

W 23 St
Westbound
KEEP RIGHT

ONE WAY

Broadway
5 Ave

T-Mobile
Nico's
DATA
STRONG
NETWORK

BATALY CA

FAST
CASH
BACK
REPAIR
SERVICES

— FLATIRON DISTRICT —

OBRAZ OPUŠTĚNÉHO BISTRA

Lee Child

Jack Reacher vystoupil z vlaku linky R na Třiadvacáté ulici a zjistil, že nejbližší výstup je zatarasen policejní plastovou páskou. Byla modro-bíle proužkovaná, uvázaná mezi zábradlími, a pohybovala se v průvanu, jaký v podzemce bývá. Stál na ní nápis POLICIE – NEVSTUPOVAT. Což Reacher stejně neměl v úmyslu, protože chtěl naopak vyjít ven. Jenže aby se dostal k východu, musel ovšem vystoupat po schodišti. To byla lingvistická složitost. V této souvislosti pocítil s policisty soucit. Neměli totiž různé druhy pásek pro různé situace. Nápis POLICIE – NEVSTUPOJTE, I KDYŽ CHCETE VYJÍT VEN jim v repertoáru chyběl.

Reacher se tedy otočil a vrátil se do půlky nástupiště k dalším schodům. Ty ale byly také zahrazeny páskou POLICIE – NEVSTUPOVAT. Byla modro-bílá a jemně

vlála v doznívajícím prúvanu za odjíždějícím vlakem. To bylo podivné. Byl ochoten věřit tomu, že se na prvním schodišti odehrála nějaká nehoda, možná že se tam zřítíl kus betonové zdi nebo si tam někdo natloukl nos, a je potřeba nějaký schod opravit, nebo tam vzniklo jiné riziko pro život a zdraví cestujících. Ale těžko se to mohlo stát na obou schodištích současně. Jak pravděpodobná by taková shoda náhod asi byla? Možná že je tedy nějaký problém na chodníku nahoře na ulici. Třeba po celé délce bloku. Možná že tam došlo k havárii aut. Nebo autobusů. Nebo k sebevraždě skokem z některého vysoko položeného okna. Nebo ke střelbě z automobilu jedoucího kolem. Nebo je tam bomba. Možná že je tam chodník kluzký krví a leží na něm roztroušené kusy těl. Nebo kusy automobilů. Nebo obojí.

Reacher se pootočil a pohlédl na protější stranu kolejíště. Východ přímo naproti byl také zahrazen páskou. A další dva stejně tak. Všechny východy byly zahrazeny. Modro-bílá POLICIE – NEVSTUPOVAT. Žádná cesta ven. To tedy bylo něco. Broadway Local byla dobrá linka a stanice na Třiadvacáté ulici představovala pěkný exemplář svého druhu. Reacher spal mnohokrát na daleko horších místech, ale teď měl něco na práci a nezbývalo mu na to mnoho času.

Vrátil se k prvnímu schodišti, na které narazil, a podlehl pásku.

Opatrně stoupal po schodech, vystrkoval krk, pátral před sebou, obzvlášť pečlivě se díval nahoru nad hlavu, ale nikde nepostřehl nic zvláštního. Žádná uvolněná železná výztuž, žádný opadaný beton, žádné poškozené schody, žádné pramínky krve, žádné roztroušené kusy masa na dlažbě.

Nic.

Zastavil se na schodech s nosem ve výši chodníku Třiadvacáté ulice a rozhlédl se napravo i nalevo.

Nic.

Vystoupal tedy nahoru, obrátil se a pohlédl přes asfalt Broadwaye, překřížený retardéry, na Flatiron Building. Tam měl namířeno. Podíval se nalevo i napravo. Pořád nic neviděl.

Viděl méně než nic.

Žádná auta. Žádné taxíky. Žádné autobusy, žádná nákladní auta, žádné spěchající dodávky se jmény firem narychlo napsanými na dveřích. Žádné motocykly, žádné skútry Vespa v pastelových barvách. Nikde ani stopy po posličcích z restaurací nebo po messengerech na kolech. Žádná mládež na skateboardech nebo na in-linech.

Nikde žádný chodec.

Bylo léto, před jedenáctou večer, a vzduch byl ještě teplý. Přímo před sebou měl křižovatku Páté avenue a Broadwaye. Před ním ležela ztichlá čtvrť Chelsea,

za ním Gramercy, po levici měl Union Square a vpravo Empire State Building, tyčící se nad tímto výjevem jako neúprosný monolit. Správně by tu měly být stovky lidí. Nebo tisíc. Nebo deset tisíc. Chlapci v plátenkách a tričkách, dívky v krátkých letních šatech, někteří by se procházeli, jiní by spěchali, mířili by do klubů, které by pomalu otevíraly, do barů s nejnovější značkou vodky nebo do půlnočního biografu.

Měly by tu být davy lidí. Všude by měl znít smích a hovor, zvuky kroků, pokřikování, pískání a výbuchy smíchu, jaké vydává šťastný lidský dav v jedenáct večer za teplé letní noci, a také houkačky aut, svištění pneumatik a hučení motorů.

Nikde nic.

Reacher se vrátil ke schodišti a znovu podlehl pásku. Vydal se do podzemí severním směrem, k místu svého druhého pokusu, a tentokrát pásku překročil, protože byla prověšená níž. Zase opatrně vystoupal po schodišti, ale tentokrát už rychleji, a vynořil se na rohu ulic. Před sebou měl Madison Square Park, ohrazený černým železným plotem a plný temných stromů. Brány parku ale zůstaly otevřené. Jenže z nich nikdo nevycházel ven, ani nevcházel dovnitř. Nikdo tu nebyl. Nikde v dohledu nebylo ani živáčka.

Vyšel na chodník a zůstal stát u zábradlí lemujícího východ schodiště podzemky. Za dlouhým blokem domů západním směrem uviděl blikající světla. Modré a červené. Policejní auto tam parkovalo šikmo ve vozovce. I tady byla ulice zablokovaná. NEVSTUPOVAT. Reacher se otočil a zadíval se na východ. Vypadalo to tam stejně. Červená a modrá světla po celé Park Avenue. NEVSTUPOVAT. Třidvacátá ulice byla uzavřená. Stejně tak nepochybně řada dalších příčných ulic, a také Broadway, Pátá avenue a Madison, a nejspíš všechny aspoň po Třicátou ulici.

Nikde nikdo.

Reacher se podíval na Flatiron Building. Úzký trojúhelník s ostrým úhlem vpředu. Jako tenký klín nebo skromný dílek dortu. Jemu ten dům ale nejvíc připomínal příď lodi. Vypadal jako obrovitý zaoceánský parník, pomalu plující směrem k němu. Nebyla to originální myšlenka. Znal mnoho lidí, kterým ten dům připomínal totéž. Dokonce i se skleníkem, vybíhajícím do ulice v přízemí, o němž někteří lidé říkali, že ten efekt kazí, ale on osobně si myslel, že ho naopak posiluje, protože připomíná výčnělek pod vodou na přídi supertankeru, viditelný jen tehdy, když loď není moc naložená.

Teď někoho uviděl. Skrz dvojí okna skleníku. Ženu. Stála na chodníku Páté avenue a dívala se na sever. Na sobě měla tmavé kalhoty a tmavou košili s krátkými rukávy. V pravé ruce něco držela, možná telefon. Anebo Glock 19.